

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 766/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ATTICA a. s., Hrnčiarska 23, Košice, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Nicol Hlaváčiková s. r. o., Bočná 10, Košice, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Nicol Hlaváčiková, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Cob 44/2016-52 z 21. júna 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 60/2016 z 2. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť v časti, ktorou obchodná spoločnosť ATTICA a. s. namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Cob 44/2016-52 z 21. júna 2016, **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. **O d k l a d á** vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Cob 44/2016-52 z 21. júna 2016 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosť o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. októbra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ATTICA a. s., Hrnčiarska 23, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Cob 44/2016-52 z 21. júna 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo 60/2016 z 2. augusta 2017, ktorou žiada vydať tento nález:

„- základné právo obchodnej spoločnosti ATTICA, a. s., IČO: 36 175 510, so sídlom: Hrnčiarska 23, 040 01 Košice, na súdnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie garantované v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k.: 4Cob/44/2016-52 zo dňa 21. 06. 2016 porušené bolo;

- základné právo obchodnej spoločnosti ATTICA, a. s., IČO: 36 175 510, so sídlom: Hrnčiarska 23, 040 01 Košice, na súdnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie garantované v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k.: 1Obdo/60/2016 zo dňa 02. 08. 2017 porušené bolo;

- uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k.: 4Cob/44/2016-52 zo dňa 21. 06. 2016 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k.: 1Obdo/60/2016 zo dňa 02. 08. 2017 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie;

- obchodnej spoločnosti ATTICA, a. s., IČO: 36 175 510, so sídlom: Hrnčiarska 23, 040 01 Košice, priznáva náhradu trov právneho zastúpenia...“

2. Ako zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z k nej pripojených listín vyplýva, sťažovateľka je ako žalobkyňa stranou civilného sporového konania vedeného na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 29 Cb 115/2015, v ktorom sa domáha proti [REDAKOVANÉ] ako žalovanému (ďalej len „žalovaný“) z titulu náhrady škody zaplattenia sumy 610 768,30 € s príslušenstvom.

3. Okresný súd uznesením č. k. 29 Cb 115/2015-37 zo 17. februára 2016 sťažovateľke nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľka, ktorá je podnikateľom, nepreukázala, že je v nepriaznivej majetkovej situácii spôsobenej nepredvídanými okolnosťami, ktoré nemajú pôvod v podnikaní. Sťažovateľke bolo toto rozhodnutie doručené 10. marca 2016.

4. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu č. k. 29 Cb 115/2015-37 zo 17. februára 2016 odvolanie (elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom) 28. marca 2016 (podanie bolo prijaté okresným súdom 28. marca 2016 o 14 h 12 min).

5. Krajský súd uznesením č. k. 4 Cob 44/2016-52 z 21. júna 2016 odvolanie sťažovateľky odmietol ako oneskorene podané. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že pätnásťdňová odvolacia lehota začala sťažovateľke plynúť 11. marca 2016 a uplynula 25. marca 2016 – „*piatok pracovný deň*“. Pokiaľ preto podala sťažovateľka odvolanie až 28. marca 2016, podala ho po uplynutí odvolacej lehoty.

6. Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka 6. septembra 2016 dovolanie. Uviedla v ňom, že odvolací súd nesprávne posúdil jej odvolanie ako oneskorené, pretože pätnásť deň odvolacej lehoty (25. marec 2016) pripadol na deň pracovného pokoja (Veľký piatok) a ak sťažovateľka odvolanie podala 28. marca 2016, podala ho včas.

7. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Obdo 60/2016 z 2. augusta 2017 dovolanie sťažovateľky odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné [§ 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)]. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, len ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), pričom podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie síce prípustné v prípade, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, avšak s ohľadom na výslovné znenie § 420 CSP iba vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo proti rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí. Odmietnutie dovolania sťažovateľky potom najvyšší súd odôvodnil tým, že dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 4 Cob 44/2016-52 z 21. júna 2016 nie je rozhodnutím vo veci samej a ani iným (nemeritórnym) rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

8. Sťažovateľka sťažnosť doručenu ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 4 Cob 44/2016-52 z 21. júna 2016 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 60/2016 z 2. augusta 2017 odôvodnila tým, že krajský súd prehliadol, nepreveril, na aký deň Veľký piatok ako deň pracovného pokoja pripadol, v dôsledku čoho odmietnutím odvolania sťažovateľky jej odňal možnosť konať pred súdom. To, že Veľký piatok pripadol v roku 2016 na 25. marca bolo pritom skutočnosťou všeobecne známou, ktorá bola známa štatisticky významnému počtu osôb na určitom území a musela byť známa aj rozhodujúcim sudcom. Najvyšší súd pochybenie krajského súdu nenapravil, hoci tak bol povinný urobiť, pretože ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty (čl. 2 CSP). Najvyšší súd, naopak, formalisticky dovolanie sťažovateľky proti zjavne chybnému rozhodnutiu krajského súdu odmietol a tým odoprel sťažovateľke ochranu garantovanú ústavou. Namiesto hľadania cesty ako promptne vykonať nápravu zjavného vybočenia z garancií spravodlivého procesu, uchýlil sa k suchému konštatovaniu zákonného obmedzenia prípustnosti dovolania bez jeho

konfrontácie s ústavnými princípmi. Formalistické odmietnutie prístupu k súdu druhej inštancie je porušením práva na spravodlivý proces.

9. Sťažovateľka ďalej doručila 7. decembra 2017 ústavnému súdu návrh na vydanie dočasného opatrenia, ktorým bude odložená vykonateľnosť uznesenia krajského súdu č. k. 4 Cob 44/2016-52 z 21. júna 2016 a uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 Obdo 60/2016 z 2. augusta 2017, a zároveň navrhla, aby ústavný súd uložil okresnému súdu zdržať sa zastavenia konania pre nezaplatenie súdneho poplatku. Svoj návrh odôvodnila tým, že 28. novembra 2017 jej bola okresným súdom doručená výzva na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu vo výške 33 193,50 € v lehote desiatich dní. Sťažovateľka nemá prostriedky na úhradu súdneho poplatku. Ak súdny poplatok v uvedenej lehote nezplatí, súd konanie zastaví. Takáto situácia by bola hrubým a nenapraviteľným porušením jej práva na prístup k súdu.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

12. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

14. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Sťažovateľka namieta porušenie týchto svojich základných práv:

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

16. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože

uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

17. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

18. Ústavný súd sa zaoberal najprv tou časťou sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 60/2016 z 2. augusta 2017.

19. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. Ako z týchto ustanovení vyplýva, aj v prípade ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zákonodarca výslovne obmedzil prípustnosť dovolania stanovením kumulatívnej podmienky, podľa ktorej je dovolanie v takom prípade prípustné iba vtedy, ak smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí.

21. Pretože i podľa názoru ústavného súdu uznesenie krajského súdu č. k. 4 Cob 44/2016-52 z 21. júna 2016 takýmto rozhodnutím nie je, nemohla byť prípustnosť dovolania sťažovateľky na ustanovení § 420 písm. f) CSP založená.

22. Zároveň prípustnosť dovolania v tomto prípade nezakladá ani ustanovenie § 421 ods. 1 CSP, pretože uznesenie krajského súdu č. k. 4 Cob 44/2016-52 z 21. júna 2016 nie je takým rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré záviselo od vyriešenia právnej otázky. Ako aj zo sťažnosti sťažovateľky vyplýva, podstata pochybenia krajského súdu spočívala v tom, že nevzal do úvahy, že v roku 2016 pripadol Veľký piatok na 25. marca, hoci išlo o skutočnosť všeobecne známu, ktorá sa v zmysle § 121 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) nedokazovala, v dôsledku čoho krajský súd nepovažoval za preukázané, že deň 25. marec 2016 bol dňom pracovného pokoja. Ústavný súd už vyslovil, že samotná otázka, či odvolanie v civilnom konaní bolo stranou podané včas, a teda v súlade s procesnoprávnymi predpismi, je otázkou skutkovou (napr. I. ÚS 568/2015). Sťažovateľkou vyčítané pochybenie krajského súdu je teda pochybením v otázke skutkovej, a nie pochybením v právnom posúdení veci.

23. Ústavný súd už konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

24. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu právny výklad a aplikácia príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku upravujúcich prípustnosť dovolania najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje.

25. Pokiaľ sťažovateľka označila postup najvyššieho súdu za neprípustne formalistický, ústavný súd sa s touto jej námietkou nestotožňuje. Spôsob, akým zákonodarca formuloval podmienky prípustnosti dovolania v Civilnom sporovom poriadku, iný postup najvyššiemu súdu pri dodržaní dikcie právnej úpravy nedovoľoval. To, či dôvody, ktoré zákonodarcu viedli k takémuto riešeniu sú dostatočné a presvedčivé, ústavnému súdu v konaní o sťažnosti posudzovať nepatrí.

26. Pretože ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu, sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

27. Odlišná je však situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti sťažovateľky, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 4 Cob 44/2016-52 z 21. júna 2016.

28. Podľa § 2 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 241/1993 Z. z. o štátnych sviatkoch, dňoch pracovného pokoja a pamätných dňoch v znení neskorších predpisov ďalšími dňami pracovného pokoja okrem nedeľ sú tieto sviatky: ... b) Veľký piatok, c) Veľkonočný pondelok...

29. Podľa § 57 ods. 2 poslednej vety OSP ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

30. Skutočnosťou všeobecne známou je, že Veľký piatok pripadol v roku 2016 na 25. marca.

31. Za tejto situácie sa javí, že sťažnosť sťažovateľky, ktorá odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 29 Cb 115/2015-37 zo 17. februára 2016 aj podľa zistení krajského súdu podala 28. marca 2016 (Veľkonočný pondelok) a ktorá sťažnosťou doručenu ústavnému súdu namieta, že odmietnutím jej odvolania odvolacím súdom ako oneskoreného došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie.

32. Preto ústavný súd podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde prijal sťažnosť sťažovateľky v tejto časti na ďalšie konanie.

33. Ďalej sa ústavný súd zaoberal návrhom sťažovateľky na odklad vykonateľnosti uznesenia krajského súdu č. k. 4 Cob 44/2016-52 z 21. júna 2016.

34. Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

35. Právna úprava dočasného opatrenia začlenená systematicky do šiesteho oddielu druhej hlavy tretej časti zákona o ústavnom súde (konanie o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a konanie o sťažnostiach orgánov územnej

samosprávy podľa čl. 127a ústavy) primárne reflektuje právny stav, podľa ktorého ústavný súd pri svojom rozhodovaní nie je viazaný žiadnou lehotou, a preto je potrebné aj s ohľadom na možnosť dlhšieho trvania rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby poskytnúť potrebnú predbežnú ochranu ohrozeným právam sťažovateľa.

36. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu a dôvodov sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľka osvedčila existenciu predpokladov na zabezpečenie toho, aby sa prípadný výsledok konania pred ústavným súdom nezmaril v dôsledku napadnutého uznesenia. Bez tohto zabezpečovacieho prostriedku by totiž podľa názoru ústavného súdu mohlo dôjsť v prípade vyslovenia neústavnosti napadnutého uznesenia krajského súdu k vážnej ujme na strane sťažovateľky, ktorá by bola väčšia než ujma, ktorá by prípadne mohla vzniknúť následkom odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Hrozbu zastavenia súdneho konania o náhradu škody začatého sťažovateľkou pre nezaplatenie súdneho poplatku považuje ústavný súd za principiálne významnejšiu, než záujem štátu na splnení poplatkovej povinnosti v lehote, či na bezodkladnom zastavení konania pre jej nesplnenie.

37. Inak povedané, ústavný súd preskúmal návrh sťažovateľky na odloženie vykonateľnosti označeného uznesenia krajského súdu a dospel k záveru, že tento návrh nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a splňa aj ďalšie podmienky ustanovené v § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde (majúc na zreteli ujmu, ktorá by sťažovateľke mohla vzniknúť, v pomere k ujme, ktorá môže vzniknúť štátu pri odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia).

38. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd v súlade s citovaným § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia, t. j. odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

39. Uložené dočasné opatrenie podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde zanikne najneskoršie *ex lege* nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci

samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení. Podľa § 52 ods. 4 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie možno zrušiť aj bez návrhu, ak pominú dôvody, pre ktoré sa nariadilo.

40. Pokiaľ sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd uložil okresnému súdu zdržať sa zastavenia konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, ústavný súd takúto povinnosť okresnému súdu nepovažoval už za potrebné osobitne uložiť, pretože v dôsledku rozhodnutia o odklade vykonateľnosti uznesenia krajského súdu č. k. 4 Cob 44/2016-52 z 21. júna 2016 je potrebné vychádzať z toho, že dosiaľ o žiadosti sťažovateľky o oslobodení od súdnych poplatkov konečným spôsobom odvolacím súdom rozhodnuté nebolo, a preto nie je možné ani konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastaviť (a ani o tom vydať rozhodnutie) prv, než o tejto sťažnosti sťažovateľky rozhodne ústavný súd.

41. Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2017